

Час є незупинною колісницею нашого життя. Ніщо не в змозі постійно перебувати у стані незмінного статусу. Так і наша країна, як космічний метеор, несеться вперед до світла майбутнього. На жаль, інколи, політ стає нестерпним...

Такими для України виявилися 2013-2014 роки. І всі

людські обурення та незгоди вились на Майдані. Ті події розвивались дуже швидко. У Києві почали збиратися активісти, молодь, журналісти, люди з різних куточків країни, які прагнули змін, за покликанням власного серця, а не за наказом. І не було написано ніякого сценарію, то був експромт, крик людських душ. Може, це і відіграло ту страшну роль, коли почалися перші жертви, бо на той момент на Майдані не було лідера. Більшість присутніх не відчували необхідності підкорятися будь-кому, а люди діяли інтуїтивно та не скоординовано. Але було багато таких, які взагалі не розуміли, що відбувається. У містах, невеликих містечках та селах люди пильно слідували за новинами, читали статті у місцевих газетах, обговорювали, що відбувається. Пропаганда лунала з усіх сторін, але вона була дуже різною, кожен тлумачив і розумів її по-своєму. Так і визначились ті, хто за єдину Україну, і ті, хто категорично проти, що призвело до великої біди. У цей важкий час Президент, який повинен виступати гарантом державного суверенітету та територіальної цілісності України, кидає країну та втікає від відповідальності перед своїм народом. Але то було далеко в Києві. Ніхто, навіть у думках, не міг уявити, що скоро саме схід України опиниться у справжньому пеклі.

До мого рідного міста Костянтинівки хвиля хаосу і безвладдя докотилися у квітні 2014 року. Будівлі міського виконкому, районної адміністрації, військкомату, міського та районного відділів міліції заповнили озброєні люди у військовій формі і балаклавах. То були представники так званої Донецької народної республіки. Але вже дуже скоро військові збройних сил України почали активні дії. Тоді між сторонами конфлікту розгорнувся справжній бій у районі міської телевежі. По місту в різних місцях було чути стрілянину, вибухи, палали шини. Все вкрилось чорною димовою хмарою. У ті дні навіть повітря було пронизане страхом. У наших головах не вкладалася думка про те, що це непорозуміння між людьми може зайти так далеко і перерости у війну.

Але ще страшніше стало, коли над містом почали пролітати дуже великі снаряди. Хто і куди стріляв – мені не відомо. З жахом згадую один із червневих днів 2014 року. Я поверталась з роботи. Ось уже і моя вулиця, мій дім. І раптом кілька потужних вибухів, таких, що земля під ногами затремтіла. Повибігали усі сусіди, люди були дуже налякані. Я швидко

побігла до свого будинку, бо в мене там дочка. Увійшла у кімнату, а вона просто слухає музику, вона не зрозуміла, що відбулося. Я з нею привіталась і вискочила у двір, тому, що сльози просто залили моє обличчя. Як пояснити дитині, що відбувається справжня війна, що це дуже небезпечно, що є реальна загроза життю. І при цьому я, як і тисячі матерів та батьків, нічого не можу вдіяти та усвідомлюю власне безсилля у ситуації, що склалася.

Та це жахіття тривало недовго. Початок липня можна вважати поворотним моментом в антитерористичній операції. Сили АТО кардинально змінили тактику ведення бойових дій і перейшли до стрімких наступальних дій. У той період запеклі бої точилися у м. Слов'янську та районі, які зазнали страшних руйнувань. З нашого міста бойовики пішли більш-менш спокійно. Але ще тривалий час було чути, як точаться бої десь зовсім недалеко.

Тепер начебто мир, але майже кожен день переживаєш, щоб нічого не повторилося. Я всією душею вболіваю за людей, які до сьогодні проживають чи виживають у так званій сірій зоні, за діток, у яких дорослі відібрали дитинство та позаганяли у підвали. І дуже прикро, нестерпно боляче, коли бачиш наших можновладців, яких затягло болото корупції, наживи та влади, байдужих до горя людей. Не за це стояв Майдан, не за це загинула Небесна Сотня.

І тепер головне завдання простих людей, фахівців у галузях історії та політології, архівістів, письменників та політиків, які прожили і проживають ці страшні часи, правдиво висвітлити події, зберегти всю інформацію для нащадків заради світлого майбутнього нашої України та недопущення помилок, які призводять до смерті простих мирних людей та діток. Давним-давно англійський письменник Вільям Теккерей писав: «Війна в однаковій мірі обкладає даниною чоловіків і жінок, але з одних стягає кров, з інших – сльози». То нехай скоріше закінчиться ця війна, і в моїй рідній країні запанує мир.

Вікторія Бурова